

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
 เมื่อวันที่ ๒๓ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๕๘
แก่นของพุทธศาสนาคือการภาวนา

เมื่อวานนี้เราก็ตั้งใจจะสงเคราะห์คนทั่วประเทศนะ ที่ว่าไปเทศน์ทุ่งศรีเมืองนี้ เราเอาทุ่งศรีเมืองเราเป็นสถานที่กระจายธรรมเท่านั้น แต่ความมุ่งหมายเรา หมายถึงว่าธรรมเหล่านี้จะกระจายให้ได้รับผลประโยชน์ทั่วถึงกันในประเทศไทยของเรา เรากะอย่างนั้นเพราะนานๆ จะได้เทศน์ที่หนึ่งๆ แล้วเทศน์ประเภทเราเทศน์นี้ไม่มีใครเทศน์นะ ข้ามหัวกิเลสไปไม่ได้ ต้องกิเลสข้ามหัวธรรมไป ไปเทศน์ว่าการที่ตรงไหนก็เอากิเลสข้ามหัวเหยียบหัว บังคับธรรมอยู่ตลอด ธรรมก็ต้องเทศน์หมอบไปตามกิเลส เพราะฉะนั้นการเทศน์ว่าการจึงต่างกันในภาคปริยัติกับภาคปฏิบัติ เราเคยผ่านมาแล้ว

ภาคปริยัติเราก็เรียนมา เวลาเทศน์ก็เอากิเลสขึ้นอยู่บนหัวถือค้อนคอยตีหัว ถ้าอะไรจะไปกระเทือนมัน มันจะเคาะป้อก พอเทศน์ไปอันใดจะไปกระเทือนกิเลส กิเลสมันถือขอมันจะสับป้อก ทางนี้ก็หมอบลงแล้วเทศน์ไปตามนั้น เราเคยเทศน์ปริยัติเทศน์อย่างนั้นก็เคยเทศน์มาแล้ว กิเลสต้องอยู่บนหัวเหมือนกับคอกช้างที่เจ้าของนั่งอยู่นั้น ช้างไปไหนพอเห็นแปลกๆ จะกระเทือนเจ้าของ ขอมจะสับป้อกเลย อันนี้ก็เหมือนกันกิเลสมันคอยเอาขอมันสับป้อก เอาค้อนเล็กๆ ตีป้อกๆ แล้วก็เทศน์ไปตามนั้นๆ ไม่ว่าจะท่านว่าเรามันหากเป็นความรู้ความเห็นความสามารถ และให้พอดกับสังคมที่กิเลสยอมรับ พุดง่าย ๆ นะ ไม่ใช่ธรรมยอมรับ ยังไม่ถึงขั้นธรรมยอมรับยังไม่รู้ละ เพราะฉะนั้นเวลาเทศน์กิเลสต้องถือขอมเล็ก ๆ สับไปเรื่อย เทศน์เจริญพรกลัวหอมดินนะ อันนั้นดินนะ เจริญพร มีกลัวไข่ม้วนไหม ละ เจริญพรเรื่อย อันนี้ก็กิเลสมันถือขอมอยู่ให้ว่าอย่างนั้นเรื่อย ๆ ถ้าจะมีปุบปับเป็นลักษณะธรรมขึ้นมา กิเลสจะเคาะป้อกเตือน

ให้ผ่านมาเสียก่อนมันถึงรู้ ไม่ใช่ชู้ตริพุด นี้เราพูดด้วยความผ่านมาในตัวของเราเอง ทั้งเขาทั้งเราไม่มีเจตนา ความรู้สึกลึกลับมันแทรกอยู่ในนั้นๆ ให้เป็นไปอย่างนั้นๆ ที่นี้เวลาเป็นภาคปฏิบัติ ธรรมภาคปฏิบัติจะเกิดนะ ภาคปริยัตินั้นเป็นความจำ เรียนมามากน้อยเป็นความจำมาเรื่อย ๆ เทศน์ตามความจำมาตามตำรับตำรา ที่นี้พอก้าวออกทางด้านปฏิบัติ ศาสนาที่สมบูรณ์แบบมี ๓ ประเภท ปริยัติ ปฏิบัติ ปฏิเวธ ปริยัติคือการศึกษาเล่าเรียนมาแล้วนำมาปฏิบัติ ผลเกิดขึ้นจากปฏิบัติก็เป็นปฏิเวธ รู้ผลงานของตนโดยลำดับลำดับไปเรียกว่าปฏิเวธ

ที่นี้เวลามาปฏิบัติ เริ่มต้นจิตสงบ นี่ปรากฏผลแล้ว เราเรียนหนังสืออยู่เท่าไรจิตไม่เคยสงบจากการเรียน แต่จะสงบจากการบำเพ็ญสมาธิภาวนาในเวลานั้น แม้เรียนอยู่ก็ตาม

เวลาเราทำความสงบเป็นภาคปฏิบัติทางจิตใจก็ส่งขึ้นมา เช่นเรียนหนังสืออยู่จิตใจเราก็สงบ เราไม่เคยปล่อยทางด้านจิตตภาวนาทั้ง ๆ ที่เรียนหนังสืออยู่ตลอด หากผัสสะอยู่ในใจอย่างนั้นตลอด แต่ไม่แสดงให้ใครทราบ ไม่ให้ใครรู้เลยเรื่องภาวนา นักปริยัติด้วยกันไม่รู้ ต้องเป็นลิงเป็นค่างไปแบบเขา เขาตกลงมาเราก็ตกลงไป นี่ละแบบลิงแบบค่างเป็นอย่างนั้น ส่วนลึกลับอยู่นี้ไม่ใช่ข้อออกนะ เฉยเลย ไม่เคยพูดเรื่องภาวนาให้เพื่อนฝูงทั้งหลายฟัง เป็นอยู่ลึกลับ ๆ ลับ ๆ

ความสงบใจมันก็มีเวลาเรียนหนังสืออยู่ เพราะมีภาคปฏิบัติอยู่นั้น ที่นี้พอออกจากเรียนจะก้าวเข้าสู่ภาคปฏิบัติล้วน ๆ นี่ปิดการเรียนออกหมด ไม่ให้มีอะไรติดยามเลย มีหนังสือปาฏิโมกข์พกติดตัวเท่านั้นเพราะเป็นพระวินัยประจำพระ มีเล่มเดียวเท่านั้นเอง ที่นี้ออกปฏิบัติเลย หมุนตัวทางภาคปฏิบัติ ภาคปฏิบัติปฏิบัติธรรมก็ต้องเห็นธรรมรู้ธรรมชช ปริยัติเรียนก็รู้เห็นไปตามปริยัติ ที่นี้ออกมาเป็นภาคปฏิบัติก็รู้เห็นทางภาคปฏิบัติ เป็นความสงบร่มเย็น นี่ขั้นต้นนะ เป็นความฟุ้งซ่าน เป็นความสงบร่มเย็น ลับปนกันไป และปรากฏขึ้นมา ๆ นักเขาก็ปรากฏขึ้นมาเรื่อย ๆ เพราะภาคปฏิบัติซุดอยู่นี้ น้ำก็ออกละชิ ซุดไม่ถอยน้ำก็ออกไม่ถอย ภาคปฏิบัติหนุนเข้าไป น้ำอรรถน้าธรรมก็แสดงออกมาเป็นกิริยาของจิตที่มีความสว่างไสวมีความสงบร่มเย็น แพรพรรณ น้นออกแล้วนะ ออกจากนั้นเรื่อย ๆ

ที่นี้เราก็บำรุงต้นเหตุคือเป็นภาคปฏิบัติ บำรุงให้ดีด้วยการปฏิบัติ ผลก็ปรากฏขึ้นมาเรื่อย ๆ จากภาคปฏิบัติ ที่นี้ทางภาคปริยัติก็ปล่อยกัน ๆ เรื่อยมา เป็นอย่างนั้นนะ แต่ก่อนก็อาศัยปริยัติหากินข้าวต้มขนม น้ำอ้อย น้ำตาลกับปริยัตินั้นก่อนละ ต้องเอามาทุกวัน ไม่ทราบใครเอาอะไรมาให้กินไม่สนใจ มีตั้งแต่นิทานสนุ่เข้าไปเลย ไปทำเดี๋ยวไม่สนใจกับสิ่งเหล่านี้ ปฏิบัติเรื่อย ที่นี้ธรรมะก็เกิดเรื่อย ๆ เกิดในจิตภาคปฏิบัติไม่ได้เหมือนปริยัตินะ ปริยัติเราจะจำได้เฉพาะที่เราเรียนมา ที่เราไม่ได้เรียนจำไม่ได้ แต่ภาคปฏิบัติจำได้ไม่ได้ก็ตาม ธรรมมีในหลักธรรมชาติ เวลาเป็นภาคปฏิบัตินี้เกิดเรื่อย สิ่งที่ไม่เคยเกิดไม่เคยรู้ไม่เคยเห็นจะรู้ขึ้นมาจากใจ เพราะใจเปิดออก ก็เลสจางออก ๆ ทางนี้ธรรมะค่อยขึ้น ค่อยเบิกกว้างออก ๆ เรื่อย ธรรมะก็เกิดเรื่อย ๆ

ธรรมเกิดขึ้นมานั้นมันไม่ได้สนใจจะสอนใครนะ มันหากเป็นในเจ้าของเอง เกิดขึ้นมาอะไรก็เป็นอุบายสอนตน ๆ เรื่อยไป นี่เป็นภาคปฏิบัติ ที่นี้ธรรมะที่ออก ๆ เวลาจะเทศนาว่าการก็ออกจากภาคปฏิบัติตามภูมิของธรรมที่เราได้มากได้น้อย จะออกตามนั้น ๆ ถ้าสูงกว่านั้นยังไม่รู้ก็ออกไม่ได้ ครั้นต่อไปมันก็กระจายออก ๆ ที่นี้จะออกแบบไหน ๆ ออกได้หมดตามแต่เห็นสมควรเท่านั้นเองที่จะออกแคไหน พอจะเป็นประโยชน์แก่ผู้ฟังมากน้อยเพียงไรก็ออกตามนั้น ๆ ออกเรื่อย นี่ภาคปฏิบัติ เวลาธรรมะทางภาคปฏิบัติออกแล้ว

จะเกิดจากที่นี้ทั้งนั้นเลย นี่ภาคปฏิบัติเป็นปฏิเวธขึ้นมาแล้ว คือรู้แจ้งในผลของตน ผลงานของตนคือธรรมภายในใจเป็นลำดับ แน่นหนามั่นคงกว้างขวางขนาดไหนจะรู้ขึ้นภายในใจนี้เรียกว่าภาคปฏิบัติ

จิตใจเบิกกว้างออกเท่าไร กิเลสจางไปเท่าไร ธรรมยิ่งเกิด ๆ ยิ่งมียิ่งฟุ้ง ๆ ขึ้นมา นี่ภาคปฏิบัติยังไม่มีใครพูด ก็มีหลวงตาองค์เดียวนี้แหละพูดให้พี่น้องทั้งหลายฟัง ให้ได้รู้ว่า ศาสนาพุทธของเราสด ๆ ร้อน ๆ พร้อมทั้งจะให้ผลอยู่ตลอดเวลาสำหรับผู้ปฏิบัติ สด ๆ ร้อน ๆ เหมือนกับกิเลส ตะทะเข้าไปตรงไหนเป็นกิเลสขึ้นทันที ตะทะทางไหนทางด้านอรรถธรรม ธรรมขึ้นทันทีเหมือนกัน แต่ก็มีแต่ยื่นดาบให้กิเลสฟันหัวเจ้าของละซิ

เวลาออกทางภาคปฏิบัติ จิตใจมันแตกกระจายออกเป็นอรรถเป็นธรรมทั้งนั้นนะ เวลาออก เมื่อใจได้เป็นธรรม มองเห็นอะไรเป็นธรรมไปหมดเลย เวลาจิตเป็นกิเลส มองอะไรเป็นกิเลสไปหมด มัดคอเจ้าของไปเรื่อย ๆ เจ้าของสนุกดูไป ทางนี้ก็มัดคอเข้าไป จะตาย ๆ อยู่เนี่ยยังบินอยู่ นั่นละกิเลสมัดคอ เข้าใจใหม่ ธรรมมีแต่แก้ออก ๆ ยิ่งเบิกกว้างออก ๆ เห็นโทษก็เห็นหนักเข้า ๆ ทุกที ๆ เห็นคุณค่าของธรรมก็หนักมากเข้าด้วยกัน เมื่อเป็นเช่นนั้นความพากเพียรนี้หมุนตัวเลยไม่ต้องบอกแหละ หมุนจนเป็นธรรมจักร หมุนเป็นอัตโนมัติไปเลยไม่มีใครบังคับ ความเพียรเพื่ออรรถเพื่อธรรมเพื่อความพ้นทุกข์นี้มาเอง ๆ เป็นเอง เป็นกำลังหนุนกันไปเรื่อย ๆ ที่นี้มีแต่ธรรมเกิดทั้งนั้น

กิเลสเกิดมาก็เกิดมาเพื่อดับ เกิดมาเพื่อถูกสังหารของธรรมที่มีกำลังกล้านั้นแล พอไหลขึ้นมาบ๊อบขาดสะบั้นไปเลย นี่ละเรียกว่าความเพียรที่มีกำลังกล้าแล้ว สติปัญญากล้าแข็งแล้ว กิเลสไหลขึ้นมาบ๊อบขาดสะบั้น ๆ เป็นเองนะ ถึงขั้นนี้แล้วเป็นเอง ไม่เป็นกับผู้ใดก็ไม่รู้ เป็นกับผู้ปฏิบัตินั้นแหละรู้เอง ถึงขั้นมันเป็นเป็นอย่างนั้น แต่จะพูดกับใครสุมสี่สุมห้าไม่ได้ ท่านไม่สนใจจะพูดแหละ มีแต่ดูจิตใจตัวเองที่มันแสดงระหว่างกิเลสกับธรรมออกรับกัน ๆ มากน้อย รับกันไปเรื่อย ๆ ตีกันไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งมันว่างมันเปล่าไปหมดเลย ไม่มีอะไรจะมาขวางใจ

ก็เคยพูดแล้ว บางครั้งถึงขนาดพูดว่า หือ นี่มันไม่ใช่เป็นพระอรหันต์น้อย ๆ แล้ว เหรอ คือในระหว่างนั้นกิเลสมันหมอบ ธรรมคู้ยี่เยี่ยชูดค้นหาที่ไหนก็ไม่เจอ ไม่เจอกิเลส มีแต่ธรรมแสดงฤทธิ์อำนาจอยู่ตลอดเวลา กิเลสไม่ออกแสดงเลย เหรอ ไม่ใช่เป็นพระอรหันต์น้อย ๆ ขึ้นมาแล้วเหรอ ทั้ง ๆ ที่ยังไม่สำคัญว่าตนเป็นอรหันต์นะ คือว่าเอาตอนมันว่าง ค้นหาที่ไหนก็ไม่เจอ มันไปยังไงกิเลสนี้ หือ ไม่ใช่เป็นพระอรหันต์น้อย ๆ ขึ้นมาแล้วเหรอ ว่าในระยะที่มันว่าง กิเลสยังไม่ไหลขึ้นมาต่อกัน ที่นี้พอกิเลสไหลขึ้นมาก็ชดกันเลย ไม่สนใจอรหันต์น้อยอรหันต์ใหญ่ละที่นี้ ชดกันกับกิเลส

นี่ละเรื่องของการปฏิบัติมันชัดเจนมาก ผู้ไม่เคยปฏิบัติไม่รู้ เพราะฉะนั้นศาสนาจึงได้แต่เปลือกแต่กระพ้อออกมา ไม่ได้แก่นของศาสนาออกมา แล้วพูดอะไรก็ลอยๆ เฉื่อยๆ เปลือยๆ ไปไม่ค่อยมีน้ำหนัก เพราะจิตไม่มีน้ำหนักในตัวเอง ก็จำมาๆ พูดก็ลอยๆ ไปไม่ได้แน่นอนอะไรนั้ก พอธรรมเกิดขึ้นที่ใจฝั่งที่ใจแล้วมันมีแก่นอยู่ในนั้นเลย มีน้ำหนักอยู่ในนั้น มีรสมีชาติอยู่ในนั้น ออกขนาดไหนมากน้อยจะแสดงพลังออกมาจากใจที่มีกำลังมากน้อยเพียงไร นั่นละจะแสดงออกๆ เวลาเอาให้เต็มที่แล้ว ก็เลสขาดสะบั้นลงไปหมดไม่มีอะไรเหลือเลยแล้ว อันนี้ก็รู้อเอง ท่านว่า สนฺทิกฺขุญฺโถ ตัดสินครั้งสุดท้าย สันภพสันชาติสันกิเลสตัณหา สันการเกิดตาย สันกองทุกข์ทั้งหลาย มาสิ้นที่กิเลสสิ้นชากนี้เอง

กิเลสยังไม่สิ้นชากเมื่อไร ภพชาติยังต้องเป็นสายยาวเหยียดไปตามกิเลส พอกิเลสตัวเป็นเหตุสร้างทุกข์ทั้งหลาย สร้างภพชาติทั้งหลาย ขาดสะบั้นลงไปเท่านั้น ทุกอย่างขาดไปด้วยกันหมดเลย นั่นเรียกว่า วุสิตํ พุรุหมจฺจริยํ เสร็จแล้วงานที่หนักหน่วงที่สุดในวัฏจักรงานตายกองกันนี้ได้สิ้นเสร็จลงไปแล้ว บัดนี้จะไม่มาตายกองกันอีกแล้ว กิเลสตัวพาสัตว์โลกตายกองกันได้สิ้นชากลงไปให้เห็นต่อหน้าต่อตานี้แล้ว เป็นอันว่าหมดปัญหาโดยประการทั้งปวง นั่นท่านเรียกว่า สนฺทิกฺขุญฺโถ ความรู้ประจักษ์ตนในความบริสุทธิ์ของตนเต็มลัดเต็มส่วนในครั้งสุดท้าย นั่นท่านว่า สนฺทิกฺขุญฺโถ ก็เป็นธรรมพระพุทธรเจ้าประทานให้แล้ว เจ้าของจะเป็นผู้รู้เองเห็นเอง ตัดสินตัวเอง ไม่มีใครมายืนยันรับรอง สนฺทิกฺขุญฺโถ รับรองเอง

นี่ละที่ท่านว่า สนฺทิกฺขุญฺโถ รู้เองเห็นเอง จะมีศาสดาองค์ใดละมาเป็นผู้รับรองถึงจะให้เป็นพระอรหันต์ขั้นได้ การปฏิบัติเปิดทางให้แล้วเพื่อผลทั้งหลาย เมื่อเราปฏิบัติเพื่อผลทั้งหลายที่เปิดทางให้แล้ว เอาเรื่อยซิ จนกระทั่งถึงที่สุดวิมุตติหลุดพ้น สนฺทิกฺขุญฺโถ ขั้นสุดท้ายก็ขึ้นมาเองไม่ต้องมีใครมาบอก เวลาถึงขั้นนั้นแล้ว คำว่าอรหันต์น้อยอรหันต์ใหญ่ หายหมดนะ หายเลยไม่ถามถึงกันแหละ อรหันต์น้อยก็ไม่มี อรหันต์ใหญ่ก็ไม่สนใจ มันจำขึ้นมาด้วย สนฺทิกฺขุญฺโถ นี่ละภาคปฏิบัติ ธรรมะสดๆ ร้อนๆ อย่างนี้ละ ใครไปปฏิบัติก็ตาม จะปรากฏผลขึ้นมาตามภูมิของตน และกำลังแห่งความพากเพียรของตนนั้นแล ธรรมะเป็นธรรมะสดๆ ร้อนๆ

ทีนี้เวลาจะออกสอนโลกนี้ เอา จะเอาสักแค่ไหน ไม่ต้องเป็นแบบโลกสงสาร คัดเลือกแล้วนี้ไม่มี ควรจะออกตรงไหนจะออกรับกันทันทีๆ เลย ควรจะออกหนักเบา มากน้อยหากรู้ทันทีในตัวเอง เอ้า พูดให้มันจะแจ้งออกมาชัดๆ ให้โลกได้เห็นทั่วหน้ากันก็คือ ขึ้นนั่งบนธรรมาสน์بيب มองปุ๊ปกำหนดปั๊ปรู้แล้ว คณะบริษัทบริวารประชาชนทั้งหลาย ที่มาฟังเทศน์มีจำนวนมากน้อยเพียงไร ควรจะวางธรรมะขนาดไหนให้พอดีบพอดีรู้กันแล้ว พอมองเห็นพับบอกกันเสร็จ ทีนี้ก็ก้าวเดินไปตามนั้นแหละ จะสูงกว่านั้นก็ไม่ได้ไม่พอดีกับผู้ที่มารับฟังจะได้รับประโยชน์ไป ต้องสอนให้พอดีกับผู้มาฟังจะได้รับผลประโยชน์ไปตาม

กำลังของตนๆ ธรรมะก็ออกตามประเภทนั้นๆ ถ้ามีสูงกว่านั้นเข้ามาๆ ธรรมะจะเป็นเองๆ วางกันระดับพอดีเลย นี่เรียกว่าแกงหม้อใหญ่ก็เป็นอย่างนี้ พอแกงหม้อเล็กมันก็จะหมุนเข้าไปหาหม้อเล็ก ธรรมะจะเข้มข้นเข้าไปๆ เพราะจิตใจของผู้มาสดับตรับฟังมีความเข้มข้นเหลือมล้ำต่ำสูงต่างกัน มันก็ออกรับกันๆ จากนั้นก็เลยใส่แกงหม้อจืด หม้อจืดนี้ผู้มาฟังเพื่อความพ้นทุกข์โดยถ่ายเดียว ระดับของจิตที่เพื่อความพ้นทุกข์ๆ มีจำนวนมาก ธรรมะอันนี้จะไปท่วมเตี้ยๆ อยู่ข้างล่างไม่ได้ ต้องหมุนรับกันทันทีที่ลากกันขึ้นทันทีผิงๆ ละ

การเทศนาว่าการสำนวนโวหาร กิริยาอาการของการเทศน์จึงไม่เหมือนกัน ถ้าเทศน์ธรรมดาเรานี้ก็ เป็นกิริยาอาการอันหนึ่งเหมาะสมกับสังคมนั้นๆ แน่ เทศน์แกงหม้อเล็ก เป็นกิริยาอันหนึ่ง ที่จะจุดลากจิตใจของผู้ฟังให้หนักขึ้นไป เข้มข้นขึ้นไปด้วยอรรถด้วยธรรม และยิ่งแกงหม้อจืดด้วยแล้วยิ่งฟุ้งๆ เลย ผู้ฟังก็ถึงใจๆ ตลอด และก็สำเร็จมรรคผลนิพพานได้เหมือนครั้งพุทธกาลนั่นเอง จะผิดกันอะไร นี่ภาคปฏิบัติพูดได้เต็มปาก เพราะประจักษ์อยู่กับใจของผู้ปฏิบัติเอง ได้ผลยังงี้รู้อยู่ในนั้นเสร็จ ธรรมะจึงเรียกว่าสดๆ ร้อนๆ สดๆ ร้อนๆ ตลอดมา

นี่ละการเทศนาว่าการกิริยามารยาท ของอรรถของธรรมที่แสดงออกสู่ส่วนรวม ทั้งหลายจึงไม่เหมือนกัน ในสังคมนี้นี้ๆ กับธรรมะประเภทนี้จะเข้าพอดีกันกับกิริยาที่แสดงออกพอดีๆ ถ้าเข้มข้นขึ้นมา กิริยาอาการของความเคลื่อนไหวของกายซึ่งเป็นเครื่องมือของธรรมก็เข้มข้นขึ้นมาๆ เสียงก็เข้มข้น กิริยาท่าทางทุกอย่างเข้มข้น เนื้ออรรถเนื้อธรรมเข้มข้นขึ้นมาเรื่อยๆ ยิ่งขึ้นแกงหม้อจืดด้วยแล้วนั้น โอ๊ย เป็นจรวดไปเลยเขี้ยวหมุนตัวๆ แล้วเครื่องมือที่นำมาใช้นี้ก็แบบเดียวกันอีก หมุนตัวเป็นธรรมจักรไปตามๆ กันหมด เหล่านี้เป็นเครื่องมือ กิริยาท่าทางของการแสดงออกนั้นเป็นออกมาจากพลังของธรรม ไม่ได้ออกมาจากพลังของกิเลสตัณหาอะไร ความโลภ ความโกรธ ราคะตัณหาไม่มีอยู่ในใจ มีแต่ธรรมล้วนๆ ออก จะเผ็ดร้อนขนาดไหนก็เป็นรสของธรรมๆ ไม่เป็นภัยต่อผู้ใดทั้งนั้นแหละต่างกันนะ

กิริยาของธรรมที่แสดงออกตั้งแต่พื้นๆ จนกระทั่งถึงความเข้มข้นดุเดือดสุดหยอด เป็นกิริยาของธรรมที่ให้คุณประโยชน์แก่โลก ตามขั้นตามภูมิล้วนๆ ไปเลยทีเดียว ไม่มีพิษภัยแม้แต่นิดหนึ่งแฝงอยู่ ไม่เหมือนกิเลสที่แฝงใจ กิเลสที่แฝงใจแสดงความไม่พอใจจิตเป็นออกไปแล้วนั้น เป็นภัยไปแล้วๆ แสดงความโกรธเป็นความโกรธขึ้นมาทันที เป็นไฟขึ้นมาทันทีเผาได้ทั้งนั้นละ นั้น กิเลสมีอยู่ในใจมากน้อยเป็นภัยทั้งนั้น เมื่อกิเลสสิ้นซากไปแล้วมีแต่กิริยาของธรรมนี้จะแผดเหมือนฟ้าดินถล่มก็ตาม แต่เหมือนฟ้าร้องฝนตกมามันเย็นไปหมดเลย นี่เสียงแผดๆ แต่เสียงเป็นเสียงธรรม เวลาธรรมเข้าสู่ใจเย็นไปหมดๆ

เพราะฉะนั้นกิริยาของพระพุทธเจ้า กิริยาของพระอรหันต์จึงไม่มีพิษภัยอะไร สำหรับผู้ฟังทั้งหลายจะได้รับธรรมอันนี้ไปเผา

ธรรมนี้ไม่ใช่ไฟ ธรรมนี้เป็นน้ำดับไฟ กิริยาจะแผดขนาดไหนก็ตามเป็นธรรมเหมือนน้ำดับไฟ ๆ กิริยาของผู้ท่านบริสุทธิ์แล้วทุกอย่างจึงบริสุทธิ์ไปตาม ๆ กันหมด เราจะไปถือเอากิริยาเหล่านี้ว่าเป็นกิเลสตัณหาเหมือนเราเคยถือมาแต่ก่อน โห้ นี่ท่านเทศน์ดูนี้ ท่านเทศน์ดำ ท่านเทศน์ท่านไม่พอใจท่านโกรธเคียดแค้นให้ผู้ใดนะ ท่านถึงมาเทศน์อย่างนี้นั้นผิดทั้งเพ นี่ละถ้ากิเลสเข้าแฝงเป็นอย่างนั้น เพราะเคยรู้อย่างนั้น แต่กิเลสไม่มีแล้วจะเป็นกิริยาทำใดก็ตาม จะเป็นเรื่องของธรรมที่ละเอียดล่อเข้าไปโดยลำดับ มีกำลังมากหนุนเข้าไปโดยลำดับอย่างนั้นเอง

นี้ได้พูดถึงเรื่องภาคปฏิบัตินะ การเทศน์ว่าการให้โลกฟัง ท่านจะเทศน์ปริยัติก็เหมือนโลกทั่ว ๆ ไปมันหากเป็นของมันเอง แต่เวลาเข้ามาสู่ธรรม ธรรมะได้ผลมากน้อยที่นี้มันจะค่อยเปลี่ยนแปลงตัวเองไปตามอรรถตามธรรมทางภาคปฏิบัติ พอธรรมะเต็มหัวใจแล้วที่นี้เป็นธรรมะล้วน ๆ ออกกิริยาใด ๆ เป็นธรรมทั้งนั้น ๆ เลย ต่างกันอย่างนี้ บรรดาพี่น้องทั้งหลายที่ไม่เคยกับพุทธศาสนาให้พากันเข้าใจเสีย แก่นของพุทธศาสนาคือการภาวนา การทำบุญให้ท่านเป็นกึ่งเป็นก้านติดต่อกันไปหนุนกันไป ๆ จนถึงมรรคผลนิพพาน นี่ละการสร้างคุณงามความดีอย่าปล่อยอย่าละนะ สด ๆ ร้อน ๆ อยู่กับตัวของเรา ทั้งบาปทั้งบุญอยู่ด้วยกันนี้แล ใครจะแก้ไขทางไหนจะปิดทางไหนออก เป็นความรอบคอบของตัวเองในการรับผิดชอบตัวเอง ให้นำไปปฏิบัติ แล้วผลจะปรากฏขึ้นมาเป็นที่พอใจ ๆ

อย่างที่ท่านทั้งหลายเคยได้ยินได้ฟัง หลวงตาสอนโลกสอนธรรมนั้น กิริยาจะไม่เหมือนโลกนะ ส่วนมากจะถูกโจมตีทั้งนั้นแหละ ว่าหลวงตานี้เทศน์ดูเทศน์ดำเทศน์กระแทกแตกดัน เทศน์ไม่ไพเราะเพราะพริ้ง เหล่านี้เป็นสำนวนของธรรมที่ควรจะหนักจุดไหน ๆ ชะล้างจุดไหนให้หนักเบาเล็กน้อยจะออกตามนั้น ๆ เหมือนเขาชะล้างสิ่งสกปรกไม่ใช่เป็นความสกปรกนะ ให้พากันเข้าใจอย่างนั้น นี่กิริยาของธรรม ถ้ายังสอนธรรมอยู่ด้วยความเป็นธรรมอยู่แล้ว กิริยาอย่างนี้จะออกตลอดไป ถ้าจะให้เป็นไปตามโลก ธรรมเป็นไม่ได้นั้น ธรรมจะไม่เอนไม่ไปไม่สอนเสียดีกว่า สอนไปหาอะไร ถ้าสอนพอจะเป็นประโยชน์มากน้อยก็สอนกันไป ๆ ที่ควรจะได้จะเดียวเฉียบขาด จนกระทั่งถึงความพ้นทุกข์ในปัจจุบันก็ลากขึ้นเดี่ยวนั้นเลย เรียกว่าเผ็ดร้อนเฉียบขาดมากทีเดียว เอาละวันนี้เทศน์เพียงเท่านี้

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร
FM 103.25 MHz